

POEMA DELS CAMINS EXCLOSOS

Ens pren la rosa breu de l'aire
el viarany mig esvaït.

El plor, l'estrella de no gaire,
Aprima l'ombra de la nit.

I el llarg desig atura, freda,
la rosa pàl·lida del vent:
l'espera mou l'aigua, la seda,
i és alba per la carn trement.